

Oeigoeren in China

*Een Analyse van Nationalisme in Xinjiang tijdens de
Beginjaren van de People's Republic of China*

Naam & studentnummer	Daan Blom, 5775175
Adres	Korfoedreef 139, te Utrecht
E-mailadres	D.blom3@students.uu.nl
Scriptie	Ges-Bachelor Eindwerkstuk
Inleverdatum	13-04-2020
Begeleider	Geraldien von Frijtag Drabbe Kunzel
Aantal woorden	7712

Samenvatting

De Oeigoeren, een moslimminderheid in China, waren recentelijk wereldnieuws vanwege de voortdurende gecompliceerde relatie met de Chinese regering. De huidige ervaring van het conflict in China's autonome regio Xinjiang is geen unicum. Al sinds de oprichting van de People's Republic of China (PRC) in 1949 is er sprake van een nationaliteitsvraagstuk. In dit eindwerkstuk wordt onderzocht welk beleid de PRC in haar beginjaren voerde omtrent minderheden en welke gevolgen dit heeft gehad voor de Oeigoeren in Xinjiang tussen 1955 en 1959. Dit wordt beoogd door het conflict te plaatsen binnen de theorie van Gellner over nationalisme (1983) en toe te passen op twee primaire bronnen: officiële beleidsdocumenten uit '*Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*' van Bowie en Fairbank (1971) en ervaringen van lokale politici in Xinjiang uit de collectie "*Local Nationalism in Xinjiang, 1957-1958*" van het Wilson Center. Uiteindelijk kan geconcludeerd worden dat de Chinese regering in haar officiële beleid afwijkt van de theorie van Gellner, maar in de praktijk wel in overeenstemming met de theorie heeft gehandeld.

Inhoudsopgave

Samenvatting	1
Inhoudsopgave	2
Begrippenlijst	3
Inleiding	4
Hoofdstuk 1	10
Historische relatie tussen Xinjiang en China tot 1911	10
Historische relatie tussen Xinjiang en China tussen 1911 en 1949	12
Hoofdstuk 2	15
Het nationaliteitenvraagstuk in CCP-beleid	15
Mao's ideeën over het nationaliteitenvraagstuk	19
Hoofdstuk 3	24
Conclusie	29
Limitaties van het onderzoek	32
Toekomstig onderzoek	33
Literatuurlijst	34

Begrippenlijst

CCP	Chinese Communist Party
ETR	East Turkestan Republic
KMT	Kuomintang
PLA	People's Liberation Army
PRC	People's Republic of China
XUAR	Xinjiang Uighur Autonomous Region

Party cadres

Cadres worden gebruikt om een persoon of een groep personen aan te duiden. *Party cadres* is een persoon of een groep die lid zijn van de CCP.

Local cadres

Het woord *local cadres* wordt gebruikt om een persoon of groep personen aan te duiden die niet lid zijn van de CCP. Meestal zijn dit lokale uit de regio mensen of groepen mensen.

Inleiding

De laatste tijd is er in de media meer aandacht voor een moslim minderheidsgroep in China. De groep Oeigoeren, of in het Engels Uyghurs of Uighurs, passeren de revue in Nederlandse kranten als de Volkskrant¹ en NRC.² Maar ook in de zondagavondshow 'Zondag met Lubach' waar onderwerpen met een komische ondertoon worden behandeld hebben de Oeigoeren een plek weten te bemachtigen. Daarnaast krijgen de Oeigoeren internationaal gezien flinke media aandacht. De New York Times heeft bijvoorbeeld een item gewijd aan misstanden in het Chinese beleid omtrent de Oeigoeren.³ Het laatste nieuws gaat over de situatie van de Oeigoeren en dat delen van de groep vastzitten in heropvoedingskampen, gefaciliteerd door de Chinese overheid. Er is vanuit de internationale gemeenschap kritiek op deze heropvoedingskampen. Zo wordt er gesteld dat de mensenrechten van de Oeigoeren worden geschonden in de heropvoedingskampen. Ook wordt de Chinese overheid ervan beschuldigd dat zij Oeigoeren opsluit op basis van etnische en religieuze eigenschappen. Er wordt gesteld dat een deel van de Oeigoeren die vastzitten daar zitten op basis van deze kenmerken en niet vanwege een criminele achtergrond. De Chinese overheid rechtvaardigt haar handelen door gebruik te maken van het frame van Oeigoeren als gevaar voor de samenleving, omdat zij blootgesteld zouden zijn aan terroristisch en separatistisch gedachtengoed. Het logische vervolg zou daarom zijn om de populatie herop te voeden, waarbij het leren van Chinese gebruiken voorop wordt gesteld⁴. De heropvoedingskampen zouden bovendien passen in het Chinese beleid ten aanzien

¹ Sacha Kester, "Rapport: tienduizenden Oeigoeren werken onder dwang voor internationale merken," *de Volkskrant*, March 2, 2020, sec. Nieuws & Achtergrond, <https://www.volkskrant.nl/gs-bdee7e1f>.

² "Een hoofddoek is al te veel voor Oeigoeren in China," *NRC*, accessed April 13, 2020, <https://www.nrc.nl/nieuws/2020/02/18/een-hoofddoek-is-al-te-veel-a3990840>.

³ Chris Buckley and Austin Ramzy, "Inside China's Push to Turn Muslim Minorities Into an Army of Workers," *The New York Times*, December 30, 2019, sec. World, <https://www.nytimes.com/2019/12/30/world/asia/china-xinjiang-muslims-labor.html>.

⁴ Maya Wang, "Eradicating Ideological Viruses": *China's Campaign of Repression against Xinjiang's Muslims* (New York, N.Y.: Human Rights Watch, 2018).

van etnische minderheden, waarbij assimilatie van de minderheden in de Han-Chinezen meerderheid het doel is. Het Chinese beleid van assimilatie is van historiografische waarde omdat het een beleidsvorm is dat een probleem aankaart dat al speelt sinds het begin van de *People's Republic of China* (PRC) in 1949. De huidige ontwikkelingen in Xinjiang leggen ook een andere relatie met het verleden bloot. Toen in 1958 opstanden tegen de Chinezen uitbraken volgde er een heksenjacht naar Oeigoerse nationalistische partijleden van de regering in Xinjiang. *"Descriptions of this historic meeting resonate immediately with the tense situation in Xinjiang today. Sixty years on, the party is still purging itself, and still questioning the loyalty of its non-Han members."*⁵ De relatie tussen de Chinezen en de Oeigoeren staat sinds het ontstaan van de PRC in 1949 nog steeds op gespannen voet.

De PRC werd in het leven geroepen na de Chinese burgeroorlog. In de strijd tussen de *Kuomintang* (KMT) en de *Chinese Communist Party* (CCP) kwam de CCP in 1949 als winnaar uit de strijd.⁶ In hetzelfde jaar verstevigde de CCP haar macht in Xinjiang in het noordwesten van China (zie figuur 1). Historisch gezien is de bevolking van Xinjiang een mengelmoe van volkeren afkomstig uit de aangrenzende landen, waarvan de meerderheid behoort tot de etnische groep Oeigoeren. De Oeigoeren hebben een distincte cultuur, eigen religie en een taal die afstamt van het Turks. In de nieuwgevormde PRC waren er meerdere etnische minderheden die niet onder de traditionele Han-Chinees (etnische Chinees) geschaard konden worden. Een ander wel bekend voorbeeld zijn de Tibetanen in het zuidwesten van China. Door de multiculturele samenstelling van de bevolking in China nam de druk toe op de nieuwe communistische partij om een duidelijk beleid te creëren dat het nationaliteitsvraagstuk het hoofd kon bieden.

⁵ David Brophy, 'The 1957-58 Xinjiang Committee Plenum and the Attack on "Local Nationalism"', Wilson Center, 11 December 2017, <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/the-1957-58-xinjiang-committee-plenum-and-the-attack-local-nationalism>.

⁶ Michael Dillon, 'Ethnic, Religious and Political Conflict on China's Northwestern Borders: The Background to the Violence in Xinjiang', *IBRU Boundary and Security Bulletin* 5, no. 1 (1997).

Figuur 1. Kaart van China; Xinjiang is rood gekleurd.⁷

In dit onderzoek zal er gekeken worden naar hoe het vraagstuk omtrent etnische minderheden, oftewel het nationaliteitenvraagstuk, werd behandeld in de beginjaren van de PRC. Om het onderzoek te specificeren zal het zich beperken tot de eerdergenoemde groep Oeigoeren. De Oeigoeren zijn een interessante casus vanwege de geschiedenis en de relatie die zij met China hebben. Hoewel de regio van Xinjiang niet altijd tot het huidige China heeft behoord, legt China wel een historische claim op het gebied. Voordat Xinjiang opgenomen werd in het grotere geheel van China hebben Oeigoerse onafhankelijkheidsbewegingen van 1944-1946 de onafhankelijke staat *East Turkistan*

⁷ An SVG Map of China with the Xinjiang Autonomous Region Highlighted, 14 May 2008, 14 May 2008, https://commons.wikimedia.org/wiki/File:China_Xinjiang.svg.

Republic uitgeroepen. De Oeigoeren hebben historisch gezien meer connectie met de Centraal-Aziatische landen. De periode na het oprichten van de PRC in 1949 is historisch interessant vanwege de ervaring in de roep om zelfbeschikkingsrecht onder Oeigoeren, met name vanaf het verkrijgen van de status van autonome regio in 1955.

De vraag waar dit onderzoek antwoord op probeert te geven is als volgt: welk beleid voerde de PRC in haar beginjaren omtrent minderheden en welke gevolgen heeft dit gehad voor de Oeigoeren in Xinjiang tussen 1955-1959? Om deze vraag te kunnen beantwoorden, is het onderzoek ingedeeld in drie hoofdstukken. In het eerste hoofdstuk zal een overzicht gegeven worden van de relatie tussen Xinjiang en China in de jaren voorafgaand aan de totstandkoming van de PRC. In het tweede hoofdstuk staat centraal hoe de PRC in officiële documenten omsprong met het nationaliteitsvraagstuk. In het derde hoofdstuk zal tenslotte worden uitgelicht welke gevolgen de Oeigoeren in Xinjiang van dit beleid beschreven.

De primaire bronnen die in dit onderzoek gebruikt worden zijn tweevoudig. Ten eerste wordt het boek *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis* van Robert R. Bowie en John K. Fairbank (1971) geraadpleegd om inzicht te krijgen in de lijn die de PRC hanteerde in gevalle van het etnische minderheden vraagstuk. *Communist China 1955-1959* bestaat uit analyses van 48 documenten, die uiteenlopen van speeches, artikelen in de staatskrant *People's Daily* en persberichten. *Communist China 1955-1959* beslaat een periode van intens revolutionaire verandering in Chinees binnenlands beleid. In 1955 wordt het eerste vijfjarenplan gepubliceerd en vinden de veelbesproken "*Let a Hundred Flowers Blossom, a Hundred Schools of Thought Contend*" periode en de daaropvolgende *rectification campaign* plaats. De tweede bron waarvan in dit onderzoek gebruik gemaakt wordt is de collectie "*Local Nationalism*" in *Xinjiang, 1957-1958* van het Wilson Center. De documenten uit deze collectie beschrijven de ontwikkeling van een opborrelend nationalistisch gevoel onder bepaalde hooggeplaatste Oeigoeren in Xinjiang. De collectie bevat schriftelijke conversaties

gevoerd tussen Russische leden van de Sovjet-Unie die gestationeerd waren in Xinjiang en lokale partijleden. Uit de brieven blijkt hoe er vanuit bepaalde lokale partijleden onvrede heerste met het nationaliteitsvraagstuk.

In het licht van het nationaliteitsvraagstuk en het probleem van *local nationalism* wordt het huidige onderzoek geplaatst in het debat omtrent nationalisme. In 1983 schreef Ernest Gellner zijn invloedrijke boek *Nations and Nationalism*. Gellner zette het concept van nationalisme op zijn kop door het te plaatsen in een historisch kader. Zijn these stelt dat nationalisme een uitkomst is van het proces van modernisering. Nationalisme is daarmee een onvermijdelijk gevolg van de overgang tussen agrarische en industriële samenlevingen.⁸ Gellner zette zich toendertijd af tegen de populaire theorie dat nationalisme een idee is dat door de elite bedacht is en gebruikt wordt om de staat te legitimeren.⁹ Volgens Gellner kan nationalisme gezien worden als een bepaalde set aan eigenschappen waaraan een samenleving moet voldoen om te kunnen voortbestaan in een nieuwe industriële gemeenschap. Een aantal belangrijke eigenschappen volgens de theorie van Gellner zijn dat de politieke en nationale eenheid overeenkomt,¹⁰ de landsgrenzen een homogene samenleving en cultuur omvat en de staat een monopolie op macht heeft.¹¹ De overgang brengt verschillende condities met zich mee waaraan de nieuwe industriële samenleving moet voldoen. Eén van die condities is het creëren van een *high culture*. Gellner stelt in zijn boek dat wanneer een samenleving wil overleven, deze niet alleen dezelfde cultuur, maar ook *high culture* moet hebben.¹² *High culture* kort samengevat is een samenleving waarin universele geletterdheid en een hoge mate aan rekenkundige, technische en algemene vaardigheden aanwezig zijn. Daarnaast zijn de mensen mobiel en hebben een algemene basis aan vaardigheden welke de mobiliteit in het dagelijkse leven ondersteunt.¹³ De enige met de middelen om een *high*

⁸ Ernest Gellner, *Nations and Nationalism* (Cornell University Press, 2008), 39–40.

⁹ Andrzej Walicki, 'Ernest Gellner and the "Constructivist" Theory of Nation', *Harvard Ukrainian Studies* 22 (1998): 614.

¹⁰ Ernest Gellner, *Nations and Nationalism* (Cornell University Press, 2008), 1.

¹¹ Thomas Hylland Eriksen, 'Nationalism and the Internet', *Nations and Nationalism* 13, no. 1 (2007): 14.

¹² Ernest Gellner, *Nations and Nationalism* (Cornell University Press, 2008), 38.

¹³ *Ibid*, 35.

culture te verspreiden over en samenleving is volgens Gellner de staat. Wanneer niet iedereen in de nieuwe samenleving bereid is tot het conformeren naar de nieuwe cultuur, dan is geforceerde assimilatie één van de opties die de staat heeft.¹⁴

In het eerste hoofdstuk zal er een historische context geschetst worden van de relatie tussen de Oeigoeren en de PRC. Daarnaast wordt er een beeld geschetst van de geschiedenis van de regio Xinjiang. In het tweede hoofdstuk zal er een analyse worden gedaan van verschillende documenten uit *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis* die raken aan het nationaliteitsvraagstuk. Deze documenten geven goed het denken van de Mao en de PRC weer over dit vraagstuk. In het derde hoofdstuk worden de documenten van het Wilson Center vergeleken met de documenten uit hoofdstuk twee, om zo een beeld te geven van de ervaringen onder Oeigoeren in Xinjiang zelf.

¹⁴ Andrzej Walicki, 'Ernest Gellner and the "Constructivist" Theory of Nation', *Harvard Ukrainian Studies* 22 (1998): 614.

Hoofdstuk 1

Dit hoofdstuk geeft een historische context van de relatie tussen de regio Xinjiang en China, onderverdeeld in in twee periodes. De eerste periode beschrijft de relatie tussen Xinjiang en de Chinese dynastieën tot 1911. De tweede periode geeft een weergave van Xinjiang ten tijde van de nationalistische Kuomintang partij en de opkomende communistische partij. Deze periode wordt afgerond wanneer de CCP in 1949 de People's Republic of China sticht. Voor beide periodes wordt gekeken in welke mate de toendertijd regerende Chinese partij zich bezighield met de interne affaires van Xinjiang. De scheidslijn 1911 is gekozen omdat dit overeenkomt met het einde van de laatste dynastie in China en de rol van de verschillende nationaliteiten in China zwaarder gingen wegen in binnenlands beleid. Het hoofdstuk geeft weer waar de historische claim van de PRC op Xinjiang vandaan komt en waarom het nationaliteitenvraagstuk met betrekking op Xinjiang na 1949 moeilijk op te lossen is.

Historische relatie tussen Xinjiang en China tot 1911

De eerste Chinese overheersing van Xinjiang gaat terug tot 138 voor Christus ten tijde van de Han-dynastie (206 B.C.-A.D. 220). Uit angst voor de Hunnen langs de westerse grenzen van China werden politieke relaties aangegaan met de volkeren van het huidige Xinjiang. Toen bleek dat de diplomatieke missie niet zijn vruchten afwierp resulteerde dit in de militaire overname van verschillende belangrijke posities in Xinjiang door het Chinese leger.¹⁵ Het is vanaf dit punt in de geschiedenis dat de Chinese overheid Xinjiang claimt als historisch onderdeel van China.¹⁶ De eeuwen die volgen worden gekenmerkt door verschillende opstanden van de lokale bevolking van Xinjiang tegen de imperialistische overheerser. Het beleid dat in de daaropvolgende eeuwen

¹⁵ Matthew Moneyhon, 'Controlling Xinjiang: Autonomy on China's New Frontier', *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (februari 2002): 124.

¹⁶ Michael Dillon, *Xinjiang: China's Muslim Far Northwest* (Routledge, 2003), 9.

werd uitgedragen in Xinjiang is niet uniform en was erg afhankelijk van de ambities die de op dat moment de heersende Chinese keizer had met de regio.¹⁷ De eerste echte actieve inmenging van Chinees beleid kwam in 1768, ten tijde van de Qing-dynastie (1644-1911), toen Xinjiang actief onder het autoritaire systeem van de Chinese keizer werd geplaatst. De Chinese keizers gedurende de Qing-dynastie hielden het bestaande feodale stelsel in stand en gebruikte het systeem om indirect te regeren via de lokale heersers.¹⁸ Door het in stand houden van de feodale structuur ontstond vooral in het zuiden van Xinjiang een complex systeem van burgerlijke en religieuze administratieve bureaucratie, waar *begs* en *akhunds* de dorpen en steden bestuurden in naam van de Chinese keizer.¹⁹ Het jaar 1768 is ook het jaar dat Xinjiang haar huidige naam kreeg, die ‘nieuwe grens’ betekent in het Chinees.²⁰ De invloed van de Han-Chinezen in de grensregio’s nam toe naarmate de expansiedrift van de Qing-dynastie meer westwaarts georiënteerd werd. Als gevolg hiervan nam de invloed van de cultuur en taal van de Han-Chinezen toe, hoewel dit nooit de expliciete intentie was van het Qing-regime. In deze periode werd migratie van Han-Chinezen naar de nieuwe gebieden in het westen beperkt.²¹ Pas in 1831 werd het Han-Chinezen toegestaan te emigreren naar het zuiden van Xinjiang.²² De 18e en 19e eeuw werden gekenmerkt door terugkerende opstanden in Xinjiang. De meest vooraanstaande van deze opstanden was die onder leiding van Yaqub Beg in 1862, een lokale *beg* die in naam van de Chinese keizer een dorp in het zuiden van Xinjiang bestuurde. Yaqub Beg slaagde erin de Qing-autoriteiten te verdrijven uit Xinjiang en een onafhankelijke *Kashgar Emirate* te vestigen tot zijn dood in 1877.²³ Voor Oeigoeren is het korte bewind onder Yaqub Beg een nationalistische rol

¹⁷ Matthew Moneyhon, ‘Controlling Xinjiang: Autonomy on China’s New Frontier’, *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 124–125.

¹⁸ *Ibid*, 125.

¹⁹ Michael Dillon, *Xinjiang: China’s Muslim Far Northwest* (Routledge, 2003), 18; Matthew Moneyhon, ‘Controlling Xinjiang: Autonomy on China’s New Frontier’, *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 125; Nicola Di Cosmo, ‘Qing Colonial Administration in Inner Asia’, *The International History Review* 20, no. 2 (June 1998): 303, <https://doi.org/10.1080/07075332.1998.9640824>.

²⁰ Michael Dillon, *Xinjiang: China’s Muslim Far Northwest* (Routledge, 2003), 17.

²¹ *Ibid*, 17–18.

²² *Ibid*, 19.

²³ Matthew Moneyhon, ‘Controlling Xinjiang: Autonomy on China’s New Frontier’, *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 125–126.

gaan spelen in de komende jaren onder het bewind van de Han-Chinezen. Na de dood van Yaqub Beg nam China geleidelijk de controle over Xinjiang weer op zich, waarna het in 1884 officieel Xinjiang opnam als provincie van China. De periode van voor 1911 wordt gekenmerkt door een groeiende toename van Chinese invloed in Xinjiang. De migratie van Han-Chinezen naar Xinjiang nam gestaag toe. Er was nog geen sprake van beleid om de lokale bevolking te integreren in de Chinese samenleving. Echter, na de revolutie van 1911 werd de positie van de nationaliteiten in China steeds belangrijker.

Historische relatie tussen Xinjiang en China tussen 1911 en 1949

De periode na 1911 was niet alleen voor China een kantelpunt, ook voor de verschillende nationaliteiten in China is dit een periode van geleidelijke vormgeving van het nationaliteitenvraagstuk. In 1911 werd de-Qing dynastie van de troon gestoten door de nationalistische partij *Kuomintang* (KMT) onder leiding van Sun Yat-sen. De situatie in Xinjiang veranderde niet gelijk na 1911. De regio was toendertijd nog verdeeld door krijgsheren en verwickeld in verschillende burgeroorlogen en conflicten.²⁴ De nieuwe Chinese regering was nog te zwak om haar macht te projecteren in de buitenste regio's. De eerste jaren van de regering stonden dan ook in het teken van het creëren van nationale eenheid. In 1918 verschoof de blik van Sun naar het vraagstuk over de plek van etnische minderheden in China beïnvloedt door de *Wilsonian doctrine* en enkele Sovjet adviseurs.²⁵ Zelfbeschikkingsrecht en gelijkheid voor etnische minderheden kregen een prominente plek in het programma van de KMT.²⁶ Het zelfbeschikkingsrecht hield in dat de nationaliteiten die zich wilden afscheiden van China, hierin geholpen zouden moeten worden. Het nieuwe beleid kreeg echter geen navolging en na de dood van Sun in 1925 verviel de belofte op het

²⁴ Michael Dillon, 'Ethnic, Religious and Political Conflict on China's Northwestern Borders: The Background to the Violence in Xinjiang', *IBRU Boundary and Security Bulletin* 5, no. 1 (1997): 81.

²⁵ Linda Benson, *The Ili Rebellion: The Moslem Challenge to Chinese Authority in Xinjiang, 1944-1949* (ME Sharpe, 1990), 11.

²⁶ *Ibid*, 12.

zelfbeschikkingsrecht. Ondertussen werd in 1921 de Communist Chinese Party (CCP) opgericht. De CCP volgde dezelfde lijn in het nationaliteitenvraagstuk als Sun tot 1934. Toen Mao in 1934 de leiding nam over de partij werd de lijn zichtbaar die de CCP aanhield in de eerste jaren van de PRC omtrent het vraagstuk. Onder Mao streefde de CCP naar meer regionale autonome rechten voor de verschillende nationaliteiten onder Chinees leiderschap.²⁷ Zelfbeschikkingsrecht voor nationaliteiten zoals werd beschreven door Sun Yat-sen werd alleen nog lippendienst bewezen in de politieke strijd tegen de KMT.²⁸ In Xinjiang bleef in deze periode het leiderschap in handen van corrupte bestuurders die op dezelfde voet voortzetten zoals ten tijde van de Qing-dynastie. Pas toen in 1931 een jonge militair genaamd Sheng Shicai omhoog klom en in 1937 tot 1942 de leiding in Xinjiang overnam, werd de grip van de KMT op Xinjiang versterkt.²⁹ Hoewel het beleid van Sheng uitging van hervormingen voor de regio, was ook hij corrupt en gebruikte het leger om opstanden op bloedige wijze neer te slaan.³⁰ De ijzeren vuist waarmee Sheng regeerde wordt als aanleiding gezien voor opstanden tegen de Chinezen in Xinjiang die uiteindelijk zouden leiden tot het uitroepen van de *East Turkestan Republic* (ETR).³¹ De ETR was van 1944 tot 1946 onafhankelijk van China. In 1946 werd vrede gesloten tussen de twee groepen en werd de regio weer officieel werd opgenomen in China. De creatie van de onafhankelijke ETR in Xinjiang ligt nog dichtbij in het geheugen van de Oeigoeren in de beginjaren van de PRC, zo blijkt uit een gesprek tussen G. S. Dobashin en Lü Jianren uit januari 1958: “*Some of them insist on the establishment of an independent Republic of Uyghuristan, maintaining that they can create socialist society independently.*”³² Nadat in 1946 vrede

²⁷ Michael Dillon, ‘Ethnic, Religious and Political Conflict on China’s Northwestern Borders: The Background to the Violence in Xinjiang’, *IBRU Boundary and Security Bulletin* 5, no. 1 (1997): 81.

²⁸ Matthew Moneyhon, ‘Controlling Xinjiang: Autonomy on China’s New Frontier’, *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 132.

²⁹ Michael Dillon, ‘Ethnic, Religious and Political Conflict on China’s Northwestern Borders: The Background to the Violence in Xinjiang’, *IBRU Boundary and Security Bulletin* 5, no. 1 (1997): 81.

³⁰ Linda Benson, *The Ili Rebellion: The Moslem Challenge to Chinese Authority in Xinjiang, 1944-1949* (ME Sharpe, 1990), 29.

³¹ Idem.

³² G. Dobashin, ‘Memorandum on a Discussion held by the Consul-General of the USSR in Ürümchi, G.S. DOBASHIN, with the Secretary of the Party Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade LÜ JIANREN’ (7 January 1958), RGANI, fond 5, opis 49, delo 130, listy 49-53. Translated by

werd gesloten bleef de ETR op kleine schaal actief in het meest noordwestelijke stuk van China. Dit duurde voort totdat in 1950 de nieuwe CCP onder voorwendselen van zelfbeschikkingsrecht de regio overnam met hulp van de *People's Liberation Army* (PLA).³³ Tenslotte werd in 1950 officieel een immigratieprogramma voor Han-Chinezen opgesteld voor Xinjiang, wat een definitief einde maakte aan de ETR.³⁴

De periode van 1911 tot het begin van de PRC in 1949 is een tijd waarin de positie van de nationaliteiten van China meer vorm begint te krijgen. De CCP in de politieke strijd met de KMT gebruikte het zelfbeschikkingsrecht voor nationaliteiten als propagandamateriaal. De CCP verslaat de KMT en roept in 1949 de PRC uit onder leiding van Mao Zedong. Mao's ideeën omtrent het nationaliteitenvraagstuk die kort in dit hoofdstuk aan bod zijn gekomen worden in het volgende hoofdstuk verder uitgewerkt. Het is belangrijk om te begrijpen dat de CCP na 1949 terug kwam op de belofte van zelfbeschikkingsrecht en een beleid van regionale autonomie doorvoerde.

David Brophy., History and Public Policy Program Digital Archive, <https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/175898>.

³³ Linda Benson, *The Ili Rebellion: The Moslem Challenge to Chinese Authority in Xinjiang, 1944-1949* (ME Sharpe, 1990), 135.

³⁴ Michael Dillon, 'Ethnic, Religious and Political Conflict on China's Northwestern Borders: The Background to the Violence in Xinjiang', *IBRU Boundary and Security Bulletin* 5, no. 1 (1997): 81.

Hoofdstuk 2

In de strijd tussen de *Chinese Communist Party* en de *Kuomintang* kwam de CCP als winnaar uit de strijd in 1949. In hetzelfde jaar stichtte de CCP de *People's Republic of China* en sloeg een socialistische weg in. In dit hoofdstuk komt aan bod hoe de CCP in de beginjaren omging met het nationaliteitenvraagstuk, welke effecten dit had op de Oeigoeren in Xinjiang, en tenslotte hoe CCP-leider Mao Zedong van beleidsstrategie veranderde naar aanleiding van twee incidenten. Er zal blijken dat de belofte van zelfbeschikking die de CCP had gedaan aan de verschillende nationaliteiten in China werd teruggetrokken. In plaats daarvan werd er door de CCP een systeem van regionale autonomie ingesteld. Regionale autonomie is het verlenen van bepaalde rechten aan verschillende nationaliteiten op basis van de populatie en de grootte van de regio.³⁵ Wanneer de populatie van een provincie gemengd is tussen Han-Chinezen en andere nationaliteiten, maar de grootste groep inwoners behoort tot één van de nationale minderheden, dan wordt er aan de provincie de rechten van een autonome regio gegeven.³⁶ Het idee van een autonome regio is dat het meer invloed heeft op beleid in de eigen regio, maar in de praktijk zal blijken dat regelgeving altijd ondergeschikt is aan de CCP.

Het nationaliteitenvraagstuk in CCP-beleid

Voordat de CCP aan de macht kwam in China beloofde zij meer autonomie voor de minderheden van China. Dit was een strategie in de strijd tegen de KMT om de verschillende groepen die wonen in China voor de partij te winnen. Zoals in het vorige hoofdstuk bleek, werd de belofte gedaan dat de etnische minderheden onder de CCP

³⁵ Xiaohui Wu, 'From Assimilation to Autonomy: Realizing Ethnic Minority Rights in China's National Autonomous Regions', *Chinese Journal of International Law* 13, no. 1 (2014): 66.

³⁶ Michael Edward Brown and Sumit Ganguly, *Government Policies and Ethnic Relations in Asia and the Pacific* (MIT Press, 1997), 365.

de kans tot secessie van China zouden hebben en de mogelijkheid om hun eigen pad te kiezen in de socialistische hervormingen. Toen in 1949 de PRC tot stand kwam, bleek de belofte van Mao niet in lijn te zijn met het nieuwe beleid van de CCP en werd het zelfbeschikkingsrecht vervangen door het recht op regionale autonomie.³⁷ Met de volgende reden werd de gelijkheid tussen de verschillende nationaliteiten in China bevestigd in de tijdelijke grondwet *The Common Program* van 1949.

*“All nationalities within the boundaries of the People’s Republic of China are equal. They shall establish unity and mutual aid among themselves ... so that the People’s Republic of China will become a big fraternal and co-operative family composed of all its nationalities.”*³⁸

Vanaf 1949 was de gedachte onder de CCP leidend dat alle nationaliteiten in China behoorden tot dezelfde familie. Hieruit volgt dat secessie door etnische minderheden van de Chinese familie niet meer mogelijk werd geacht.³⁹ Uiteraard leidde het benoemen van alle nationaliteiten van China als één grote familie niet direct tot het oplossen van het nationaliteitenvraagstuk. In het aanpakken van de *minorities question* hanteerde de CCP verschillende maatregelen, maar de leidraad in het denken over het vraagstuk werd gevormd door de theorie van de klassenstrijd. Mao volgde hierin het denken van Lenin en Stalin: *“a homogeneous society would come about automatically with increasing levels of socialism and communism.”*⁴⁰ De oplossing voor de *minorities question* werd dus gelijkgesteld aan de oplossing voor het klassenprobleem. De maatregelen die de CCP trof om gelijkheid tussen de nationaliteiten en dus ook de klassen te vergroten zijn onder te verdelen in economisch, politiek en cultuur.

³⁷ Zie voetnoot 66: Matthew Moneyhon, ‘Controlling Xinjiang: Autonomy on China’s New Frontier’, *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 130–131.

³⁸ Common Program, 1949 in Samuel L Myers Jr, Gao Xiaoyan, and Britt Cecconi Cruz, ‘Ethnic Minorities, Race, and Inequality in China: A New Perspective on Racial Dynamics’, *The Review of Black Political Economy* 40, no. 3 (2013): 235.

³⁹ Eric Hyer, ‘China’s Policy towards Uighur Nationalism’, *Journal of Muslim Minority Affairs* 26, no. 1 (April 2006): 77, <https://doi.org/10.1080/13602000600738731>.

⁴⁰ Yuchao Zhu and Dongyan Blachford, ‘China’s Fate as a Multinational State: A Preliminary Assessment’, *Journal of Contemporary China* 15, no. 47 (2006): 339.

De economische maatregelen die in de PRC genomen werden, komen het sterkst overeen met de ideologie van de klassenstrijd. In de beginjaren van de PRC liepen de buitenste regio's van China achter op industrieel vlak in vergelijking met het binnenland van China.⁴¹ Dit werd erkend door verschillende hooggeplaatste leiders in de CCP. Om gelijkheid onder de verschillende etnische minderheden in China te bereiken, werd een verbetering van de leefomstandigheden van de minderheden een vereiste geacht. Vanuit dit oogpunt werd er financiële, materiële en technische hulp verleend aan de etnische minderheden.⁴² De PRC gebruikte de Han *party cadres* om de economische situatie van de buitenste regio's te verbeteren door de groepen onbewoond land te laten bewerken voor landbouw. In Xinjiang kwam het er op neer dat de *People's Liberation Army* (PLA) welke tijdens de overname in 1949 gestationeerd was in Xinjiang bepaalde werkzaamheden op zich nam.⁴³

Op politiek vlak is het een ander verhaal. Zoals eerder is aangegeven, bleef de belofte die Mao deed omtrent het recht op secessie voor etnische minderheden uit. In plaats daarvan werd het recht op regionale autonomie binnen de Chinese familie ingesteld in *The Common Program* van 1949. Door de focus te leggen op regionale autonomie voor etnische minderheden erkende de CCP het multinationale karakter van China. In 1952 werd de regionale autonomie vastgelegd in de *General Programme of the People's Republic of China for the Implementation of Regional Autonomy for Nationalities*. Het recht op regionale autonomie werd gegeven aan etnische minderheden die in een bepaald gebied de meerderheid vormde.⁴⁴ Rechten van de autonome regio's waren klein en altijd onder voorbehoud van goedkeuring door de PRC.⁴⁵ Maar de autonome

⁴¹ Barry Sautman, 'Preferential Policies for Ethnic Minorities in China: The Case of Xinjiang', *Nationalism and Ethnic Politics* 4, no. 1–2 (March 1998): 87, <https://doi.org/10.1080/13537119808428530>.

⁴² Idem.

⁴³ Michael Dillon, *Xinjiang: China's Muslim Far Northwest* (Routledge, 2003), 34.

⁴⁴ Central People's Government, *General Programme of the People's Republic of China for the Implementation of Regional Autonomy for Nationalities* (1952) in Albert P Blaustein, *Fundamental Legal Documents of Communist China* (Fred B. Rothman, 1962), 180.

⁴⁵ Matthew Moneyhon, 'Controlling Xinjiang: Autonomy on China's New Frontier', *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 135.

regio behielden wel de eigen taal en schrift. Dit is een ander beleid dan gelijkheid, omdat er hiermee erkend werd dat naast de Han-Chinezen nog andere nationaliteiten in China woonden. Onder enkele auteurs die geschreven hebben over de rechten van autonome regio's in de PRC is er een consensus dat het hier gaat om schijnautonomie, de volledige macht blijft bij de CCP.⁴⁶ Andere auteurs gaan nog een stap verder en beargumenteren dat het creëren van de autonome regio's werd gebruikt om een gevoel van identificatie met het nieuwe regime in Peking aan te wakkeren onder de etnische minderheden.⁴⁷

Op cultureel vlak werd de geschiedenis van de verschillende nationaliteiten herschreven in een algemene geschiedenis van de Han-Chinees. Door aan te tonen dat sinds de eerste overheersing van de Han-dynastie Xinjiang altijd tot China heeft behoord⁴⁸ werd geprobeerd om Xinjiang neer te zetten als een onafscheidelijk onderdeel van China. De CCP probeerde hiermee te verklaren dat omdat Xinjiang niet sinds de Han-dynastie onafhankelijk is geweest van China, het ook niet onafhankelijk kon worden.⁴⁹

Op basis van de economische, politieke, onderwijskundige en culturele veranderingen in het creëren van gelijkheid kan er gesuggereerd worden dat de CCP een beleid hanteert dat assimilatie van de nationaliteiten als uiteindelijk doel heeft. Het creëren van een geschiedenis coherent met de Chinese overheersing en het verspreiden van socialisme via het onderwijs. Daarnaast voegde de indeling van China in autonome regio's weinig toe aan het zelfbeschikkingsrecht van de nationaliteiten, omdat het ondergeschikt bleef aan beleid van de CCP. Het Chinese beleid kan dus volgens de

⁴⁶ Eric Hyer, 'China's Policy towards Uighur Nationalism', *Journal of Muslim Minority Affairs* 26, no. 1 (April 2006): 76, <https://doi.org/10.1080/13602000600738731>; J. P. Lo, 'Five Years of the Sinkiang-Uighur Autonomous Region, 1955-60', *The China Quarterly*, no. 8 (1961): 102.

⁴⁷ George Moseley, 'China's Fresh Approach to the National Minority Question', *The China Quarterly* 24 (1965): 17.

⁴⁸ Michael Dillon, *Xinjiang: China's Muslim Far Northwest* (Routledge, 2003), 9.

⁴⁹ Gardner Bovingdon, 'The History of the History of Xinjiang', *Twentieth-Century China* 26, no. 2 (2001): 98.

literatuur over het nationaliteitenvraagstuk worden samengevat als integratie met de impliciete verwachting van assimilatie op een later tijdstip. De verschillende nationaliteiten worden verwacht om in de loop van de tijd de Han cultuur over te nemen.

50

Mao's ideeën over het nationaliteitenvraagstuk

Mao werd als de vader van Communistisch China gezien. Een aantal van de teksten die Mao heeft geschreven waren voor de Chinezen verplichte literatuur en staan aan de basis van de socialistische revolutie. In een analyse van het beleid omtrent het nationaliteitenvraagstuk in het tijdperk van Mao's China, kan er bijna niet om zijn ideeën heen gedraaid worden. In het eerste hoofdstuk is besproken hoe Mao eigenhandig het nationaliteiten beleid van de CCP veranderde. Ook in de jaren 1955-1959 zijn Mao's ideeën leidend geweest in dit vraagstuk. Voor de analyse van Mao's standpunt zullen we twee toespraken uitlichten: 1) de in het Engels vertaalde teksten van "*On the Correct Handling of Contradictions among the People*", een toespraak van Mao gegeven aan de *Supreme State Conference* van 27 februari 1957, en 2) "*Let a Hundred Flowers Blossom, a Hundred Schools of Thought Contend!*" van 26 mei 1956, een speech gericht aan een verzameling van wetenschappers en kunstenaars gegeven door Lu Ting-yi, het hoofd van het propaganda departement van de *Central Committee of the Party*. De twee teksten zijn belangrijk voor het nationaliteitenvraagstuk omdat beide teksten een verschil in houding van Mao en de CCP laten zien de omgang met van het vraagstuk.

In de *hundred flowers campaign* werden kunstenaars en wetenschappers, ongeacht of zij deel uitmaakten van de CCP, aangemoedigd om hun ongenueanceerde mening over de partij te uiten. Het was voor Mao namelijk duidelijk dat de communistische partij door

⁵⁰ Matthew Moneyhon, 'Controlling Xinjiang: Autonomy on China's New Frontier', *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 128.

middel van kritiek alleen maar kon groeien⁵¹ en het negeren van kritiek en ervan uitgaan dat de eigen mening juist is, zou volgens de CCP nooit het uitgangspunt mogen zijn.⁵² Een ander streven van de campagne was dat Chinese intellectuelen die bleven vasthouden aan bourgeoise praktijken door middel van hoor en wederhoor in een academische setting overtuigd zouden worden van de voordelen van de socialistische transformatie.⁵³ Uit de speech van Lu wordt duidelijk wat wordt bedoeld met “*flowers*” en “*schools of thought*”. Namelijk, de “*flowers*” staan voor de kunsten en de “*schools of thought*” is de wetenschap.⁵⁴ Het idee achter de campagne was dat naast onder andere de groei van de economie en het educatieniveau, ook de wetenschappen, literatuur en kunst moesten ontwikkelen om China te laten groeien. Eerder in het jaar werd de noodzaak om de Chinese intellectuelen te betrekken in de socialistische transformatie besproken door premier Chou En-lai in een rapport aan de vergadering van de *Central Committee*.⁵⁵ De campagne wordt als volgt omschreven: “*we stand for freedom of independent thinking, of debate, of creative work; freedom to criticize and freedom to express, maintain and reserve one's opinions on questions of art, literature or scientific research.*”⁵⁶ De groep van wetenschappers en kunstenaars kwam bijna volledig uit de bourgeoisie. Omdat Mao van mening was dat de socialistische revolutie al zo ver gevorderd was dat deze groep niet meer terug kon vallen op het bourgeoise denken, was hij gemotiveerd om de kunstenaars en wetenschappers te bemoedigen in hun kritiek. Dit blijkt uit een deel van Lu's speech “*Conditions are ripe for this policy*”, waar wordt verwezen naar de vooruitgang van de socialistische transformatie en de positief veranderde politieke standpunten van Chinese intellectuelen.⁵⁷ Echter, het kan zijn dat in het begin de enige positieve geluiden uit intellectuele hoek kwamen, omdat deze groep bang was voor de gevolgen van het uiten van kritiek op de partij. In het verleden

⁵¹ Robert R. Bowie and John King Fairbank, *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*, 3rd ed. (Harvard University Press, 1971), 286.

⁵² *Ibid*, 154.

⁵³ *Ibid*, 155.

⁵⁴ *Ibid*, 152.

⁵⁵ Robert R. Bowie and John King Fairbank, *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*, 3rd ed. (Harvard University Press, 1971), 128.

⁵⁶ *Ibid*, 153.

⁵⁷ *Ibid*, 154.

was de CCP namelijk niet zo coulant geweest naar intellectuelen die tegen de partij ingingen.

In 1957 bleek dat het verwachte positieve effect op de CCP uitbleef; de campagne nam juist een andere wending dan Mao had voorzien. Binnen de partij waren er leden die niet zaten te wachten op kritiek gericht op hun werkstijl, en welke ervan waren overtuigd dat de socialistische manier de enige manier was.⁵⁸ Bovendien zorgde de *hundred flowers campaign* er inderdaad voor dat kunstenaars en wetenschappers hun kritiek uitten op de partij. In de buitenste regio's van China werd de *hundred flowers campaign* gebruikt om kritiek te uiten op het nationaliteitenbeleid. Al gauw nam de kritiek de vorm aan van protesten, met voornamelijk studenten op de voorgrond.⁵⁹ Mao en de CCP—uiteindelijk bang dat de opstanden niet meer in toom te houden waren—kwamen terug op hun beleid. In de toespraak “*On the Correct Handling of Contradictions among the People*” werd het beleid teruggedraaid. Kritiek op de partij werd weggezet als rechtse denkfouten en zou tegenstrijdig zijn met de socialistische manier van leven. Deze nieuwe wending in het beleid wordt ook wel de ‘*rectification campaign*’ genoemd. Volgens Mao waren tegenstellingen (‘*contradictions*’, vrij vertaald) in China te plaatsen in twee categorieën. De eerste zijn tegenstellingen tussen ‘*the people*’ en ‘*the enemy*’ en de tweede zijn tegenstellingen ‘*amongst the people*’.⁶⁰ De definitie die Mao geeft van *enemies of the people* is eenieder “*which resist the socialist revolution, and are hostile to and try to wreck socialist construction*” en *the people* zijn mensen “*which approve, support and work for the cause of socialist construction*”. De eerste vorm van tegenstellingen (*the people* versus *the enemy*) zijn volgens Mao altijd vijandig terwijl de tweede vorm (*the people* versus *the people*) dat niet zijn.⁶¹ Onder deze laatste vorm schaarde Mao de kritiek op de partij die gevormd werd dankzij het invoeren van de

⁵⁸ Ibid, 286.

⁵⁹ János Rádányi, ‘The Hungarian Revolution and the Hundred Flowers Campaign’, *The China Quarterly* 43 (1970): 128.

⁶⁰ Robert R. Bowie and John King Fairbank, *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*, 3rd ed. (Harvard University Press, 1971), 275.

⁶¹ Ibid, 275-276.

hundred flowers campaign. Nu de uitgelokte partijkritiek geclassificeerd werd als ‘*contradictions amongst the people*’, werd zij gezien als ongunstig voor socialistische constructie en diende daarom uitgebannen te worden. Om dit te bereiken zou een geweldloze oplossing gevonden moeten worden, als verantwoorde reactie op de kritiek die een niet-vijandige vorm aanneemt.⁶² Echter, zoals er in het volgende stuk duidelijk wordt, was dit niet altijd het geval tijdens de *rectification campaign*.

In de *rectification campaign* die volgde als reactie op opstanden onder studenten en nationaliteiten beschreef Mao twee problemen voor de unificatie van de nationaliteiten van China. Mao spreekt niet expliciet van een probleem, maar van het oplossen van een vraagstuk (“*the key to the solution of this question*”, waarin de woorden ‘oplossing’ en ‘vraag(stuk)’ aangeven dat er van een probleem wordt uitgegaan).⁶³ Het eerste probleem is eerder beschreven: de tendens van *great-Han chauvinism* werd als grootste obstakel voor de unificatie van de nationaliteiten gezien. Volgens Mao was het chauvinisme onder de Han-Chinezen afkomstig uit een overtuiging onder Han-Chinezen dat zij beter in staat zouden zijn om werk te verrichten dan iemand met een andere nationaliteit als achtergrond.⁶⁴ Omdat de minderheidsnationaliteiten ongeveer 50 tot 60 procent van de totale oppervlakte van China bevolkten, was een goede relatie tussen Han-Chinezen en de lokale bevolking uiterst belangrijk. Immers, als de lokale bevolking negatief tegen de Han-Chinezen populatie zou aankijken en de Han-Chinezen de CCP representeren, dan kon de kritiek op de Han-Chinezen gezien worden als kritiek op de gehele partij.⁶⁵ Echter, na de *hundred flowers campaign* werden critici in China’s buitenste regio’s steeds vocaler tegen het nationaliteitenbeleid op basis van autonome regio’s en provincies steeds. Dit zette Mao ertoe aan om naast *great-Han chauvinism* een tweede obstakel voor unificatie van de nationaliteiten te formuleren, namelijk *local*

⁶² Robert R. Bowie and John King Fairbank, *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*, 3rd ed. (Harvard University Press, 1971), 276.

⁶³ *Ibid*, 287.

⁶⁴ Matthew Moneyhon, ‘Controlling Xinjiang: Autonomy on China’s New Frontier’, *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 126.

⁶⁵ Robert R. Bowie and John King Fairbank, *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*, 3rd ed. (Harvard University Press, 1971), 11.

nationalism. *Local nationalism* nam een prominente plek in in het debat rondom het nationaliteitsvraagstuk. Grofweg gezegd is *local nationalism* de tendens van etnische minderheden in China om meer regionale autonomie te verkrijgen.⁶⁶ De gedachte heerste dat *local nationalism* voortkwam uit onvrede onder etnische minderheden met de *party cadres* (nagenoeg uitsluitend geïmmigreerde Han-Chinezen) aanwezig in de autonome regio's en provincies. *Party cadres* zouden te afstandelijk zijn, wat door de PRC werd gezien als een voortzetting van het *great-Han chauvinism*.⁶⁷ Daarnaast nam men aan dat de scheiding bestond tussen de etnische minderheden en de Han-Chinezen ervoor zorgde dat socialisme niet kon groeien onder de *national minorities*. Naast het minimaliseren van Han-chauvinisme, verlegde Mao dus zijn focus naar het in de kiem smoren van *local nationalism*.

Het belang van een oplossing voor *local nationalism* werd in 1956 zichtbaar door ontwikkelingen in de communistische buurstaat, de Sovjet Unie. De Hongaarse bevolking kwam namelijk in opstand tegen het Sovjetbewind. Dit incident zou ook de intellectuelen in Xinjiang hoop kunnen bieden tot het omverwerpen van het Chinese regime en het bereiken van volledige autonomie. Bovendien ontvouwde de Hongaarse opstand zich gelijktijdig met de kritiek op het nationaliteitsbeleid naar aanleiding van de *hundred flowers campaign*. Het was duidelijk voor Mao dat er twee lessen getrokken moesten worden uit het Hongaarse voorval. Namelijk, ten eerste benadrukte het de behoefte om chauvinisme te elimineren en nauw contact te onderhouden met het gewone volk⁶⁸. Ten tweede legde het voorval de gevaren bloot “*that could arise when “anti-dogmatism” got out of hand and lapsed into revisionist demands for radical modification of the Chinese Party’s political monopoly*”.⁶⁹ In het volgende hoofdstuk zal dit voorval in relatie tot Xinjiang uitgelegd worden.

⁶⁶ Ibid, 356.

⁶⁷ Ibid, 287.

⁶⁸ Ibid, 279.

⁶⁹ Ibid, 11.

Hoofdstuk 3

In hoofdstuk 2 werd kort toegelicht dat de regionale autonomie van nationaliteiten werd vastgesteld in de *General Programme of the People's Republic of China for the Implementation of Regional Autonomy for Nationalities* in 1952. In 1955 werd onder dezelfde wet Xinjiang officieel als autonome regio erkend.⁷⁰ Het geven van een bepaalde status aan nationaliteiten binnen de PRC zou volgens de CCP moeten zorgen voor gelijkheid tussen alle nationaliteiten in China.⁷¹ De verschillende rechten die nationaliteiten verkregen onder het nieuwe programma van regionale autonomie werden in verschillende opeenvolgende wetten vastgelegd. In “*Decisions on the Protection of the Right of all Scattered National Minority People to National Equality*” van 22 februari 1952 van de *Government Administration Council of the Central People's Government* werd geformuleerd om welke rechten het gaat, enkele belangrijke vrijheden zijn: van gedachte, meningsuiting, publicatie, vereniging, communicatie en geloofsovertuiging, als ook de vrijheid om te protesteren en te demonstreren. Daarnaast wordt in artikel 5 bevestigd dat de verschillende nationaliteiten hun eigen taal mogen blijven gebruiken in wettelijke processen.⁷² Het gebruik van de eigen taal, zowel gesproken als geschreven, werd ook toegelaten in de lokale overheden van de verschillende nationaliteiten.⁷³ Hoewel de oorspronkelijke wensen van de lokale regering van Xinjiang in eerste instantie niet werden bevredigd met het programma van regionale autonomie, kon de *Xinjiang Uighur Autonomous Region (XUAR)* als een opstap gezien worden naar meer autonomie in de toekomst.

⁷⁰ Michael Edward Brown and Sumit Ganguly, *Government Policies and Ethnic Relations in Asia and the Pacific* (MIT Press, 1997), 365.

⁷¹ Xiaohui Wu, 'From Assimilation to Autonomy: Realizing Ethnic Minority Rights in China's National Autonomous Regions', *Chinese Journal of International Law* 13, no. 1 (2014): 64.

⁷² Government Administration Council of the Central People's Government, *Decisions on the Protection of the Right of all Scattered National Minority People to National Equality* (1952) in Albert P Blaustein, *Fundamental Legal Documents of Communist China* (Fred B. Rothman, 1962), 177–178.

⁷³ *Ibid*, 174.

Ondanks dat de XUAR een mogelijke opstap was naar meer autonomie in de toekomst, werd het immigratieprogramma van 1950 door de lokale regering gezien als een inbreuk op de autonomie van de regio. Het sentiment onder de lokale bevolking heerste dat de Han nieuwkomers de beste banen en functies kregen.⁷⁴ Daarnaast toen in 1956 de lokale regering van de XUAR toestemming aan de CCP vroeg om meer rechten voor het regelen van regionale affaire, de XUAR wilde bijvoorbeeld zeggenschap over het benoemen van meer *local cadres*, bleef een reactie van de CCP uit. Enkele vermaningen naar *party cadres* werden gedaan over vermeend Han-chauvinisme, maar daar bleef het bij.⁷⁵ De gelijkheid tussen nationaliteiten die de CCP door middel van de autonome regio's wilde bereiken had in de praktijk niet het gewenste effect. Zo blijkt uit de ervaring in Xinjiang in het volgende voorbeeld. Op 27 september 1959 blikt Wang Feng vicevoorzitter van de *Nationalities Affairs Commission* terug op de successen van het nationaliteitenvraagstuk.

Equality is the political basis for the unification of the country and the unity of nationalities and is also the fundamental principle the Party has followed in handling the nationalities problem. The Constitution of the People's Republic provides that citizens of China, regardless of their nationality or race, shall have equal rights and that oppression of or discrimination against any of the nationalities shall be strictly banned.⁷⁶

In Wang's speech wordt er gereflecteerd op hoe de partij de gelijkheid tussen de etnische minderheden en de Han-Chinezen heeft gehandhaafd. Zo wordt er gesteld dat *"the policy of according full equality of all minorities, educated the people of the country in the significance of that policy and have promulgated a series of laws and decrees in*

⁷⁴ G. Dobashin, 'Memorandum on a Discussion held by the Consul-General of the USSR in Ürümchi, G.S. DOBASHIN, with the Secretary of the Party Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade LÜ JIANREN' (7 January 1958), RGANI, fond 5, opis 49, delo 130, listy 49-53. Translated by David Brophy., History and Public Policy Program Digital Archive, <https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/175898>.

⁷⁵ J. P. Lo, 'Five Years of the Sinkiang-Uighur Autonomous Region, 1955-60', *The China Quarterly*, no. 8 (1961): 100–104.

⁷⁶ Robert R. Bowie and John King Fairbank, *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*, 3rd ed. (Harvard University Press, 1971), 563.

that respect".⁷⁷ Daarnaast wordt er gereflecteerd op de mogelijkheid voor de etnische minderheden om vertegenwoordigd te worden op verschillende politieke niveaus. Er wordt benadrukt dat regionale autonomie de voornaamste maatregel is om een oplossing te bieden voor het nationaliteitsvraagstuk.⁷⁸ Volgens Wang Feng biedt socialisme echter uiteindelijk de enige oplossing voor het nationaliteitsvraagstuk: *"It is intended to safeguard the equality of the minorities, increase their activism in the country's political life and socialist construction and increase the mutual trust and friendly cooperation among the various nationalities of the country."*⁷⁹ Maar, het gegeven van gelijkheid uit de bovenstaande quote komt niet overeen met wat blijkt uit de digitale archieven van het Wilson Center. Namelijk, uit een gesprek tussen de Russische Consul-Generaal in Urumqi G.S. Dobashin en de *Secretary of the Party Committee of the XUAR* Lü Jianren blijkt het volgende over hoe de gewone Oeigoerse bevolking de gelijkheid tussen Chinezen en Oeigoeren ervoer:

Certain workers view the Communist Party of China as a party that defends only the interests of the Chinese nationality. They claim that the CCP is basically Chinese in its national composition, and that it violates the rights of national minorities. They view Chinese leading workers as conduits for CCP policy in the autonomous region.⁸⁰

De onvrede jegens de Han-Chinezen onder de lokale bevolking nam na 1955 verder toe. Toen de Hongaren in opstand kwamen tegen het SU bewind zagen de Oeigoeren hun kans schoon en in 1957 gingen de Oeigoeren en andere lokale nationaliteiten de straat op om te demonstreren tegen de CCP. Deze demonstraties gingen bovendien gepaard met een anti-Chinese stemming onder *local cadres* en enkele ministers van de XUAR-regering. Een aantal van hen sprak zich openlijk uit over de ongelijkheid tussen de Han-Chinezen en de lokale bevolking. Belangrijke personen onder hen waren de

⁷⁷ Ibid, 563–564.

⁷⁸ Ibid, 564.

⁷⁹ Ibid, 565.

⁸⁰ Dobashin, Soviet Union. Consulate General (Ürümchi), and Lü, 'Memorandum on a Discussion held by the Consul-General of the USSR in Ürümchi, G.S. DOBASHIN, with the Secretary of the Party Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade LÜ JIANREN'.

minister van cultuur, de minister van binnenlandse zaken, de onderminister van veiligheid en de voorzitter van de vereniging voor handel en industrie.⁸¹ Ten tijde van de *hundred flowers campaign* werden deze personen gesterkt in hun idee dat nu zij vrijelijk kritiek konden uiten op de CCP en uiteindelijk de gewenste autonomie zouden verkrijgen. De Oeigoeren riepen op tot het volledig vertrekken van de Han-Chinezen uit Xinjiang, het veranderen van de naam Xinjiang naar *Eastern Turkestan* of *Uighurstan* en het oprichten van een onafhankelijke federale republiek.⁸² Deze ontwikkeling kent gelijkenissen met het uitroepen van de *East Turkestan Republic* in 1944, zoals beschreven in hoofdstuk 1. Net zoals in 1944 het geval was, beoogden de demonstranten in 1957 het verdrijven van Han-Chinezen uit Xinjiang en het oprichten van een onafhankelijke staat.⁸³

Zoals beschreven in hoofdstuk 2 had de *hundred flowers campaign* niet het effect dat Mao voor ogen had. Voornamelijk met het oog op het nationaliteitsvraagstuk was het nooit de intentie om autonomie onder nationaliteiten te vergroten.⁸⁴ Toen de *hundred flowers campaign* werd vervangen door de *rectification campaign*, werden de demonstranten in Xinjiang weggezet als anti-revolutionairen (lees: tegenstanders van de socialistische revolutie) en als voorstanders van *local nationalism* (onverenigbaar met de socialistische vorming van China).⁸⁵ In tegenstelling tot de *hundred flowers campaign*, kwam het beleid van de CCP de verschillende nationaliteiten niet meer

⁸¹ G. Dobashin, 'Memorandum on a Discussion held by the Consul-General of the USSR in Ürümchi, G.S. DOBASHIN, with Deputy Chairman of the People's Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade XIN LANTING' (12 January 1958), RGANI, fond 5, opis 49, delo 130, listy 57-58. Translated by David Brophy., History and Public Policy Program Digital Archive, <https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/175895>.

⁸² J. P. Lo, 'Five Years of the Sinkiang-Uighur Autonomous Region, 1955-60', *The China Quarterly*, no. 8 (1961): 100-104.

⁸³ G. Dobashin, 'Memorandum of a Discussion held by USSR Consul-General in Ürümchi, G S. Dobashin, with First Secretary of the Party Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade Wang Enmao, and Chair of the People's Committee, Comrade S. Äzizov' (17 January 1958), RGANI, fond 5, opis 49, delo 130, listy 54-56. Translated by David Brophy., History and Public Policy Program Digital Archive, <https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/175894>.

⁸⁴ János Rádványi, 'The Hungarian Revolution and the Hundred Flowers Campaign', *The China Quarterly* 43 (1970): 128.

⁸⁵ Robert R. Bowie and John King Fairbank, *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*, 3rd ed. (Harvard University Press, 1971).

tegemoet, maar werden juist vervangen door campagnes die als doel hadden om *local nationalism* onderuit te halen.⁸⁶ De CCP uitte in verschillende opeenvolgende toespraken het belang van Xinjiang als onafscheidelijk deel van de PRC. Voor de economische opbouw van Xinjiang zouden Han-Chinezen in belangrijke posities en een grote hoeveelheid *party cadres* nodig zijn.⁸⁷

⁸⁶ David Bachman, 'Making Xinjiang Safe for the Han: Contradictions and Ironies of China's Governance in the Northwest', *Governing China's Multiethnic Frontiers*, (Seattle WA: University of Washington Press, 2004) 161 (2004): 157.

⁸⁷ J. P. Lo, 'Five Years of the Sinkiang-Uighur Autonomous Region, 1955-60', *The China Quarterly*, no. 8 (1961): 100–104.

Conclusie

De vraag die centraal staat in dit onderzoek is: welk beleid voerde de PRC in haar beginjaren omtrent minderheden en welke gevolgen heeft dit gehad voor de Oeigoeren in Xinjiang tussen 1955-1959? Voordat deze vraag beantwoord wordt, zullen eerst de bevindingen in de context van Gellners theorie over nationalisme geplaatst worden.

De theorie van Gellner over nationalisme bouwt op de ervaring dat bij de overgang van een agrarische samenleving naar een industriële samenleving, de algehele samenleving moet veranderen door het proces van modernisering. Voorop wordt gesteld door Gellner dat in de industriële samenleving er een homogene cultuur moet ontstaan, een *leading high culture*. De verschillende kleinere culturen die heersten in agrarische samenlevingen bieden namelijk geen toereikende manier van leven in een industriële samenleving. Daarnaast moeten de staatsgrenzen overeenkomen met de politieke grenzen en de genoemde algemene cultuur. Deze voorwaarden zijn vereist omdat in een geïndustrialiseerde samenleving mensen in hun werk steeds meer bezig zijn met interacties met andere mensen en er wordt verwacht dat er efficiënt gewerkt wordt. Dit kan alleen in een samenleving waarin mensen op elkaar ingespeeld zijn en er één taal heerst waarin mensen met elkaar communiceren. De industriële samenleving is dus een homogene samenleving.

Wat kunnen we aan de hand van de theorie van Gellner van nationalisme verwachten in de beginjaren van de PRC? In deze periode (1955-1959) omhelst de PRC naast etnische Han-Chinezen meerdere nationaliteiten binnen haar grenzen. Het lijkt logisch als we Gellners retoriek volgen, dat in het proces van modernisering de etnische minderheden worden geaccommodeerd tot het overnemen van de Han *high culture*. Zij zouden in dat geval de lokale schriften, taal en gebruiken opgeven ten faveure van de Han-cultuur. Toch werd er in de beginjaren van de PRC via officiële beleidsdocumenten

een ander verhaal uitgedragen. Een dergelijke tegenstrijdigheid is bijvoorbeeld te vinden in wettelijke bepalingen zoals het eerder genoemde “*Decisions on the Protection of the Right of all Scattered National Minority People to National Equality*”. De van de *high culture* afwijkende lokale talen en schrift bleven officieel gehanteerd onder het beleid van autonome regio’s. Waar mogelijk moesten de partijmedewerkers van de CCP zich bovendien aanpassen aan de lokale culturen. Uit deze toezeggingen van de CCP blijkt de intentie om nationaliteiten te accommoderen in het behoud van hun lokale cultuur, in plaats van het nastreven van een homogene *high culture*. Op basis van de in dit onderzoek geanalyseerde documenten lijkt het dus dat de theorie van Gellner niet op gaat in de beginjaren van de PRC.

Wanneer we echter specifiek ingaan op de situatie van de Oeigoeren in Xinjiang, blijkt dat de regionale autonomie die werd verschaft door de CCP een schijnautonomie was. In de secundaire literatuur die in dit onderzoek aan bod is gekomen wordt beschreven hoe de echte macht binnen de autonome regio’s bij de CCP bleef liggen. Dit blijkt ook uit de ervaring van lokale leiders in de XUAR in 1957-1958, die beschreven staan in bronnen van het *Wilson Centre*. Toen er sprake bleek van onvrede over de mate van autonomie voor de Oeigoeren werden de lokale leiders beschuldigd van *local nationalism*—wat de ontwikkeling van de socialistische staat in de weg zou staan. Als reactie hierop volgde de *rectification campaign* van 1957, waarin onder andere Han-Chinezen op hoge (politieke) functies binnen Xinjiang geplaatst werden. De *rectification campaign* is meer in lijn met de verwachtingen van Gellner omtrent nationalisme. De verschillende nationaliteiten worden opgenomen in de leidende *high culture*.

Als we deze inzichten samennemen, zien we dat het in eerste instantie lijkt alsof de autonomie van de Oeigoeren in Xinjiang wordt gewaarborgd. Dit zou niet overeenkomen met de theorie over nationalisme van Gellner. Er is echter een verschil tussen de officiële beleidsdocumenten en de praktijk in de beginjaren van de PRC. Als

we de ervaringen van lokale leiders in Xinjiang meenemen in ons oordeel, blijkt het beleid van de CCP wel degelijk bij te dragen aan het assimileren van de Oeigoeren in Xinjiang. Het antwoord op de onderzoeksvraag ‘welk beleid voerde de PRC in haar beginjaren omtrent minderheden en welke gevolgen heeft dit gehad voor de Oeigoeren in Xinjiang tussen 1955-1959?’ is dus samen te vatten als het in eerste instantie accommoderen van de verschillende nationaliteiten in de grotere familie van Chinezen, met de impliciete gedachte erachter dat integratie uiteindelijk overloopt in assimilatie. Maar wanneer de CCP tijdens de *hundred flowers campaign* merkt dat *local nationalism* in Xinjiang uitloopt in opstanden tegen de partij en Han-Chinezen, wordt er door middel van de *rectification campaign* een duidelijke lijn getrokken in het nationaliteitsvraagstuk. Zij die tegen de socialistische revolutie zijn en uit de ‘familie van Chinezen’ willen stappen, hebben geen plaats in de PRC. Tijdens de *rectification campaign* beoogt de CCP een meer expliciete vorm van assimilatie in haar beleid omtrent het nationaliteitsvraagstuk.

Het beleid van assimileren van de Oeigoeren in de Chinese samenleving lijkt een terugkerende situatie te zijn. Partijleden in Xinjiang die in 1958 van *local nationalism* werden beticht, werden opgesloten of aan het werk gezet op het land. In het huidige Xinjiang worden Oeigoeren die zich tegen de Chinese overheid uitspreken opgesloten in heropvoedingskampen, met het doel om omgeschoold te worden. Het assimileren van de Oeigoeren in de Chinese cultuur lijkt tot dusver succesvol. Maar één ding blijft hetzelfde: “*Sixty years on, the party is still purging itself, and still questioning the loyalty of its non-Han members.*”⁸⁸ De relatie tussen de CCP en haar verschillende nationaliteiten blijft nog altijd op gespannen voet staan.

⁸⁸ David Brophy, ‘The 1957-58 Xinjiang Committee Plenum and the Attack on “Local Nationalism”’, Wilson Center, 11 December 2017, <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/the-1957-58-xinjiang-committee-plenum-and-the-attack-local-nationalism>.

Limitaties van het onderzoek

De toepassing van de theorie van Gellner is onderhevig aan dezelfde limitaties als waar de theorie zelf van wordt beschuldigt. Namelijk, Gellner zou volgens onderzoekers teveel een universele uitleg van nationalisme willen geven met zijn theorie. Er worden vraagtekens geplaatst bij de haalbaarheid hiervan. Daarnaast zou de theorie van Gellner teveel gericht zijn op uitingen van nationalisme in de geschiedenis van West-Europese landen. Gaat Gellners theorie ook op binnen socialistische landen? Uit dit onderzoek blijkt van wel, maar geldt het ook voor andere landen die een socialistische ontwikkeling doorgingen? En wat zegt dit over uitingen van nationalisme in China? Bovendien leunt de theorie van Gellner hevig op het idee dat nationalisme een proces is dat voortkomt uit de modernisering van de staat en zou dus alleen kunnen voorkomen in geïndustrialiseerde samenlevingen. Ook dit punt gaat niet altijd op.

Los van de theorie van Gellner heeft het huidige onderzoek specifieke limitaties. De primaire bronnen die gebruikt zijn—*Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis* en de collectie “*Local Nationalism*” in Xinjiang, 1957-1958—zijn vertaalde documenten. Vertalingen kunnen bepaalde nuanceverschillen met zich meebrengen, en persoonlijke meningen van de vertaler, ondanks de beste bedoelingen van de vertaler. Er valt niet te achterhalen of hier ook in dit onderzoek sprake van was. Daarnaast is het secundaire bronnenmateriaal van het onderzoek overwegend westers georiënteerd. Chinese bronnen over het onderwerp zijn enerzijds schaars, of anderzijds onbereikbaar vanwege de taalbarrière omdat er geen vertaling van bestaat. Deze limitatie zou slechts overwonnen kunnen worden door het aanleren van het Mandarijn, of het gebruikmaken van onofficiële (automatische) vertalingen. Beide zijn niet wenselijk binnen het bereik van dit onderzoek.

Toekomstig onderzoek

Uit het onderzoek is gebleken dat het beleid van CCP omtrent het nationaliteitenvraagstuk niet geheel overeenkomt met de theorie van Gellner. Maar wanneer er gekeken wordt naar bronnen die de lokale situatie in Xinjiang betreffen, is dit wel het geval. Het is mogelijk dat hiervan ook sprake is in eerder onderzoek waarin de theorie van Gellner werd toegepast op beleidsdocumenten. Vervolgonderzoek kan uitzoeken of er in zulke—en toekomstige—gevallen van nationalisme een discontinuïteit van beleid en praktijk is, waardoor op het eerste oog het beleid niet past in de theorie van Gellner. Daarnaast kan er in vervolgonderzoek gekeken worden naar de post-Mao periode in China. Deze periode ging gepaard met een vermindering in controle op de nationaliteiten—welke gevolgd werd door demonstraties en aanslagen van enkele Oeigoerse groeperingen in de jaren 90. In zulk onderzoek kan gekeken worden of de theorie van Gellner stand houdt in samenlevingen die het industrialisatieproces hebben doorlopen. Tenslotte zal de huidige situatie in Xinjiang (in 2020) toekomstige historici later deze eeuw wellicht waardevolle inzichten schenken.

Literatuurlijst

An SVG Map of China with the Xinjiang Autonomous Region Highlighted. 14 May 2008. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:China_Xinjiang.svg.

Avenue, Human Rights Watch | 350 Fifth, 34th Floor | New York, and NY 10118-3299 USA | t 1.212.290.4700. “Eradicating Ideological Viruses” | China’s Campaign of Repression Against Xinjiang’s Muslims’. Human Rights Watch, 9 September 2018.

<https://www.hrw.org/report/2018/09/09/eradicating-ideological-viruses/chinas-campaign-repression-against-xinjiangs>.

Bachman, David. ‘Making Xinjiang Safe for the Han: Contradictions and Ironies of China’s Governance in the Northwest’. *Governing China’s Multiethnic Frontiers*, (Seattle WA: University of Washington Press, 2004) 161 (2004): 155–85.

Benson, Linda. *The Ili Rebellion: The Moslem Challenge to Chinese Authority in Xinjiang, 1944-1949*. ME Sharpe, 1990.

Blaustein, Albert P. *Fundamental Legal Documents of Communist China*. Fred B. Rothman, 1962.

Bovingdon, Gardner. ‘The History of the History of Xinjiang’. *Twentieth-Century China* 26, no. 2 (2001): 95–139.

Bowie, Robert R., and John King Fairbank. *Communist China 1955-1959: Policy Documents with Analysis*. 3rd ed. Harvard University Press, 1971.

Brophy, David. ‘The 1957-58 Xinjiang Committee Plenum and the Attack on “Local Nationalism”’. Wilson Center, 11 December 2017.

<https://www.wilsoncenter.org/blog-post/the-1957-58-xinjiang-committee-plenum-and-the-attack-local-nationalism>.

Brown, Michael Edward, and Sumit Ganguly. *Government Policies and Ethnic Relations in Asia and the Pacific*. MIT Press, 1997.

- Dillon, Michael. 'Ethnic, Religious and Political Conflict on China's Northwestern Borders: The Background to the Violence in Xinjiang'. *IBRU Boundary and Security Bulletin* 5, no. 1 (1997): 80–86.
- . *Xinjiang: China's Muslim Far Northwest*. Routledge, 2003.
- Dobashin, G. 'Memorandum of a Discussion held by USSR Consul-General in Ürümchi, G S. Dobashin, with First Secretary of the Party Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade Wang Enmao, and Chair of the People's Committee, Comrade S. Äzizov', 17 January 1958. RGANI, fond 5, opis 49, delo 130, listy 54-56. Translated by David Brophy. History and Public Policy Program Digital Archive.
<https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/175894>.
- . 'Memorandum on a Discussion held by the Consul-General of the USSR in Ürümchi, G.S. DOBASHIN, with Deputy Chairman of the People's Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade XIN LANTING', 12 January 1958. RGANI, fond 5, opis 49, delo 130, listy 57-58. Translated by David Brophy. History and Public Policy Program Digital Archive.
<https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/175895>.
- . 'Memorandum on a Discussion held by the Consul-General of the USSR in Ürümchi, G.S. DOBASHIN, with the Secretary of the Party Committee of the Xinjiang Uyghur Autonomous Region, Comrade LÜ JIANREN', 7 January 1958. RGANI, fond 5, opis 49, delo 130, listy 49-53. Translated by David Brophy. History and Public Policy Program Digital Archive.
<https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/175898>.
- 'Een Hoofddoek Is al Te Veel Voor Oeigoeren in China - NRC'. Accessed 13 April 2020.
<https://www.nrc.nl/nieuws/2020/02/18/een-hoofddoek-is-al-te-veel-a3990840>.
- Eriksen, Thomas Hylland. 'Nationalism and the Internet'. *Nations and Nationalism* 13, no. 1 (2007): 1–17.
- Gellner, Ernest. *Nations and Nationalism*. Cornell University Press, 2008.

- Hyer, Eric. 'China's Policy towards Uighur Nationalism'. *Journal of Muslim Minority Affairs* 26, no. 1 (1 April 2006): 75–86.
<https://doi.org/10.1080/13602000600738731>.
- 'Inside China's Push to Turn Muslim Minorities Into an Army of Workers - The New York Times'. Accessed 13 April 2020.
<https://www.nytimes.com/2019/12/30/world/asia/china-xinjiang-muslims-labor.html>.
- Kester, Sacha. 'Rapport: tienduizenden Oeigoeren werken onder dwang voor internationale merken'. *de Volkskrant*, 2 March 2020.
<https://www.volkskrant.nl/gs-bdee7e1f>.
- Lo, J. P. 'Five Years of the Sinkiang-Uighur Autonomous Region, 1955-60'. *The China Quarterly*, no. 8 (1961): 92–105.
- Moneyhon, Matthew. 'Controlling Xinjiang: Autonomy on China's New Frontier'. *Asian-Pacific Law & Policy Journal* 3, no. 1 (February 2002): 120–52.
- Myers Jr, Samuel L, Gao Xiaoyan, and Britt Cecconi Cruz. 'Ethnic Minorities, Race, and Inequality in China: A New Perspective on Racial Dynamics'. *The Review of Black Political Economy* 40, no. 3 (2013): 231–44.
- Rádványi, János. 'The Hungarian Revolution and the Hundred Flowers Campaign'. *The China Quarterly* 43 (1970): 121–29.
- Sautman, Barry. 'Preferential Policies for Ethnic Minorities in China: The Case of Xinjiang'. *Nationalism and Ethnic Politics* 4, no. 1–2 (March 1998): 86–118.
<https://doi.org/10.1080/13537119808428530>.
- Walicki, Andrzej. 'Ernest Gellner and the "Constructivist" Theory of Nation'. *Harvard Ukrainian Studies* 22 (1998): 611–19.
- Wu, Xiaohui. 'From Assimilation to Autonomy: Realizing Ethnic Minority Rights in China's National Autonomous Regions'. *Chinese Journal of International Law* 13, no. 1 (2014): 55–90.
- Zhu, Yuchao, and Dongyan Blachford. 'China's Fate as a Multinational State: A Preliminary Assessment'. *Journal of Contemporary China* 15, no. 47 (2006):

329-48.